

Megjelenik minden hó 1 én.
Előfizetési díj egy szám 2000 K.
Amerikában az előfizetési díj
portóval 2 dollar.
Tíz példányt portómentesen küldünk.

A PÜSPÖKIMETHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
WALLRABENSTEIN JAKAB
Nyíregyháza, Dessewffy-tér 10. sz.
Hova a kéziratok és előfizetések küldendők.

„Üdvözítő született.”

(Luk. 2. 11—14.)

A választott nép, mely az egész földtekén szétszórva él, főpap és áldozat nélküli s a mózesi törvény betűjét szigorúan betartja, példát adva minden népnek arra, hogyan kell minden erőből Isten Igéjét szeretni, még ma is várja a megszületendő Messiást, az Üdvözítőt, akinek Jehova, a Magasságos oda fogja adni Dávidnak trónját s aki uralkodni fog a Jákob házában mindörökké. Várja, várja, már oly rég óta, hiven, kitartással, bizakodással s esőkönnyös reménykedéssel. Oh, ha egyszer várakozásuk teljesedne s körükbe fogadhatnák a régen várt Messiást, a rég óhajtott Királyt, micsoda változás, micsoda élet lenne a zsidó nép körében s általuk viszont a többi népek körében. Meghajolna előtte minden térd, imádná, magasztalná őt minden száj. Övé lenne a zsidó nép apraja-nagyja, ezüstje, aranya, teste, lelke, jelene, jövője, multja. De így? Árván ödöng a földtekén szerte-széledve, mint a Pásztor nélküli nyáj, kit más nem tart össze, mint az egy fajhoz, a szenvedő, gyülölt, lenézett s megvetett fajhoz való tartozás tudata. Oh, ha egyszer megszületne már az a dicső Király, aki felállítja a földön a mózesi tízparancsolatszerinti Isten országát s jogara alá bajtana mindenféle fajtájú népet s lenne végre egy, akol egy pásztor, óh, de boldog lenne akkor a zsidó nép, de öröm lenne akkor élni a földön, de szép lenne akkor magát a Messiást, az Üdvözítőt alattvalójának vallani, akinek szolgálna kicsiny és nagy, gazdag és szegény, éjjel-nappal. Nem lenne akkor a földön háborúság, irigykedés, versengés, gyűlölség, osztályharc, bolsevizmus, anarchizmus, bűn! Oh, a hívő zsidók óhaj-

va óhajtkák ezt a boldog korszakot, várva-várják azt a dicső Királyt, azt a jó Megváltót, a Jehova küldöttjét! Bár már itt volna, térdre hullva imádnák, s odaadnák neki szívesen a világ minden részéből összehalmozott kincseiket, odaadnák szíveiket, életüket, önnönmagukat, hogy végre igazán boldogok lennének s általuk mások is részesülhetnének boldogságban, békességben!

Szegény, hazátlan, pásztor, főpap nélküli zsidók, nem tudják elhinni, nem tudják megérteni a bethlehemi zsidó pásztoroknak lett ama angyali üzenetet:

Üdvözítő született!

A másik oldalon ott a megkeresztelt, Krisztus neve után elnevezett ötszázmillió keresztyén tömeg. Hallott már gyermekkorában a feldiszipelt karácsonyfa gyertyalángja mellett arról, hogy Üdvözítő született. Az elemi és a magasabb iskolákban tanult is arról, hogy Jézus Krisztus az a Bethlehemben megszületett Üdvözítő, a Messiás, akinek születését Isten az ő választott népének a próféták által jó előre megjövendölte. Krisztusról az egész földtekén vasárnapról vasárnapra tanítanak, prédikálnak a papok, most már majdnem 2000 év óta. Mégis, mégis, mit kell látnunk, mit kell bevallanunk? Azt, hogy a sok millió keresztyén tömegnek egy nagyon nagy része, ugyancsak nem hiszi el, hogy Jézus Krisztus az Üdvözítő, a Messiás, a Királyok királya! Nem hiszik el, hogy Jézus Krisztus az Ut, az Igazság és az Élet! Nem hiszik, hogy Jézussal hitben egyesülve, meg lehet valósítani itt a földön a békesség és az öröm országát. Nem hiszik el, hogy az angyali örömhír ott a bethlehemi mezőkön nem gyermeklánc, hanem élő valóság. A Krisztus nevét ugyan viselik, sőt bizonyos büszkeséggel megkülönböztetett neveket is vi-

selnek, melyek közül némelyik név régebb, másik név újabb keletű. Nagy és kis felekezetekre oszlanak, mely felekezetek mindegyike más alakú, más formájú templomot épít, hol keresztrel, hol kakassal, hol csillaggal, hol dupla keresztrel, diszitve s hirdelve, hogy az illető felekezet egyedül képes a népeket, fajokat, az üdvösség útjára vezetni. Be kell vallanunk, hogy a milliós keresztyén tömegek közt is ott van az irigykedés, a veszekedés, a versengés, a rágalom, a pénzimadás, az önzés, a gyűlölet, az állig való felfegyverkezés, az öldöklés, a mérsárlás, az igazság, a jog, az ártatlanság elnyomása, a gyengébbnek az erősebb állat való kizsárolása, a békéltenség, a boldogtalanság. A milliós keresztyén tömeg sorai közt is halljuk azt a sóhajt: Oh, mikor lesz itt a földön változás, mikor lesz igazán egyik nép a másiknak testvére, egyik faj a másik fajnak tisztelője, bámulója, mikor lesz már vége, a fajok harcának, a népek gyűlöletének, az osztályok izgatásának, az emberek önzésének, a vérontásnak, az igaztalanságnak, az elnyomatásoknak, a szenvedéseknek, a békéltenségnek, a boldogtalanságnak! Oh, halljuk napról-napra a sóhajt, látjuk napról-napra, évről-évre a jobb utáni törekvéseket, a békességre, egysegre, szeretetre, boldogságra vezető utak és módok keresését! Tudás, virágzó ipar, élénk bel- és külkereskedelem, nemzeti politika, művészet istápolása, fejlesztése, mind megannyi agyondicsért s százszor is felkínált ut, amely állítólag elvezetné a keresztyén népeket a békességre s boldogságra! Oh szegény, sajnálatraméltó, öröm és békesség nélkül, névleges keresztyén tömegek, miért nem hiszitek el, hogy

Üdvözítőnk született?

Miért nem fogadjátok szívetekbe, életekbe, hajlékotokba, gondolkodáshelyekbe, műhelyeitekbe, gyáraitokba, boltjaitokba, tudománytokba, műveltségitekbe, nemzeti politikátokba, törvényeitekbe, a bethlehemi jászolban megszületett Jézus Krisztust, a Magasságosnak ama rég megszületett fiát, ki azért küldetett, hogy a sötétben, gyűlöletben, harcban, boldogtalanságban élő népeket, az egész föld kerekességén magához, az ő országába hiva, elvezesse a testvériség, egyenlőség, szabadság, igazság, öröm, békesség és boldogság igaz valóságába. Oh, miért nem fogadjátok őt el hittel?

Mi hívők hisszük, hogy »Üdvözítő született«. Mi bennünk megszületett megtérésünk. Mi bírjuk a földi s a lelki békességet, boldogságot s örömet. Mi az angyalokkal együtt szívünk mélyéből nagy örömmel tudjuk énekelni, vallani: Dicsőség a magasságban Istennek! Mi örvendezünk azon,

hogy nemcsak a mi számunkra született »Üdvözítő«, hanem az egész világ számára, zsidók, keresztyének és pogányok számára. Oh föld, halljad; oh népek, fajok, felekezetek halljátok s értsétek meg végre, hogy »Üdvözítő született«. Fogadjátok be ma végre annyi szenvedés, annyi harc, annyi várakozás után, oh fogadjátok be, Istennek küldöttét: Jézus Krisztust, mert ő, egyedül ő a Messiás, az Üdvözítő, a Királyok Királya, az öröm, békesség és boldogság osztogatója!

Kedves Olvasó! Befogadtad-e már szívedbe, életedbe, Jézus Krisztust? Ha igen, akkor neked is »Üdvözítő született!«

W. J.

A széles út és a keskeny út.

(Történet az életről.)

(Máté 7., 13., 14. vers.)

»Soha-em hiányzom a vasárnapi iskolából« mondá *Andrá*.

»Itt-ott én is el megyek oda, de nem valami nagy kedvvel; ha van pénzem, akkor inkább elmegyek körhintázni vagy a moziba« felelte fontoskodó arccal *Jóska*.

»A tanító ur pedig azt mondta, nem jó, ha az ember elmarad a vasárnapi iskolából.«

»No, ha egy-kétszer hiányzom, az még nem tesz semmit, azt a kis leckét máskor is meg lehet tanulni.«

»De már hat hét óta összefüggő leckét tanulunk s a tanító ur azt mondta, aki hiányzik csak egyszer is, az elveszti az összefüggést, éppen úgy, mintha valaki az elemi iskolából pár napig hiányzik.«

»Majd tanulhatok még később is, ma nem megyek veled.«

»Pedig otthon azt mondtad édesanyád-nak, hogy a vasárnapi iskolába méész.«

»Hát igaz, hogy ezt mondtam anyámnak, de... de hiszen ki teszi mindig azt, amit mond?«

»No hallod, *Jóska*! ha te így beszélsz s így cselekszel, akkor egyszerre egész csomó bünt követsz el: Engedetlen is, iskolakerülő is, meg csaló is vagy! Nem emlekedsz, hogy az utolsó órán is azt hallottuk éppen, hogy az engedetlenség és a hazugság két igen ocsmány bünt és...«

»Ugyan, ugyan, mit beszélsz, hát mond csak, miért volna az olyan nagy bűn, ha egyszer kicsit hazudok?«

»Megmondom, de előbb felelj csak arra a kérdésre, hogy Istentől jön-e a hazugság?»

»Már hogy jönne Istentől, hogy lehet ilyen badarságot mondani. Talán a vasárnapi iskolában tanulják ezt?»

»Jól tudom, hogy a hazugság nem jöhet Istentől, mert ő Igazság. Csak azért tettem fel neked e kérdést, hogy gondolkozzál kicsit. Ha a hazugság nem jö Istentől, akkor tudnod kell, hogy kitől jö s hogy jó-e, vagy rossz-e?»

»Hát ugy mondják, hogy a hazugság az ördögtől jön.»

»Azt mondod: »Ugy mondják.« Nagyon jól tudod, hogy ezt Jézus mondotta.»

»Jó, jó, elhiszem, de hiába próbálkozol a vasárnapi iskolába csalogatni, ma nem megyek, mert Károlynak megígértem, hogy elmegyek vele a körhintához kicsit hancurozni s mulatni. Sietek, mert már vár rám.»

»Sajnálom, hogy elmaradsz tőlünk s édesanyádat meghazudtolva rossz pajtásokkal csavarogsz. Ám lássad, amit vetsz, azt fogod aratni. Igazán sajuállak.»

(Tíz évvel később.)

»Hogy vagy, András?»

»Nini, te vagy az, Jóska? Mit csinálsz itt? Legalább tíz éve, hogy nem láttalak!»

»Hát bizony, van tíz éve. Mond csak, nem kölcsönözhetnél egy koronát?»

»Egy koronát?»

»Igen, mert ma még nem ettem egy falatot sem.»

»Hát oly rosszul megy a sorod? Nincsenek már szüleid?»

»Szüleim meghaltak. Két sógorom van, de azok nem akarnak rólam tudni.»

»Hát az hogy lehet?»

»Mit tudom én. Mindig olyan mesterekhez adnak, akiket ki nem állhatok s ha megszököm a mestertől, akkor sógoraim haragusznak rám. Ebben a hónapban is már két mesternél voltam alkalmazásban.»

»Biz az elég helytelen dolog. Én még mindig azon a helyen vagyok, ahol voltam azelőtt, mikor még együtt jártunk a vasárnapi iskolába, — akkoriban mint inas, most pedig, mint pénzbeszedő.»

»Hát téged bizonyára nem is szidnak egész nap.»

»Bizony nem. Főnököm meg van elégedve velem. Itt-ott én is elhibáztam valamit, amiért megintettek, de hibáimért bocsánatot kértem s igyekeztem a jövőben jobban vigyázni, hogy feddésre ne legyen semmi ok.»

»No, nekem ugyan eszemágában sincsen valakitől bocsánatot kérni. Ha megintenek, akkor ugy összeteremtézem őket, hogy van mit hallgatniok. Tudod, hogy én már inas koromban sem bírtam el az intést, hát még most! Még csak az kellene!»

»No hallod, Hátha valaki hibát követ el, azt csak be kell ismerni s bocsánatot kérni?»

»Tudod, mire gondolok, mikor így beszélsz?»

»Mire?»

»Arra, amikor egyszer hívtál a vasárnapi iskolába s nem mentem veled. Te akkor is hatalmas erkölcsi prédikációt tartottál nekem! Külömben létezik még az az iskola?»

»De még mennyire létezik. Én is tagja vagyok a hívő gyülekezetnek s mint vasárnapi iskolai tanító, ma is ugyanoda járok a gyermekek közé.»

»Ha-ha-ha, no, ez igazán nagyszerű, hallod! Én az ilyen ostobasággal nem foglalkozom, mikor más élvezetek is vannak a világon.»

»Oh, de fáj az nekem, Jóska, ha így beszélsz. Te ostobaságnak nevezed azt, ami minket embereket becsületes s igaz teremtményekké tesz. Gondold meg, ha te is szorgalmasan jártál volna a vasárnapi iskolába, akkor ennyire nem...»

»Ugyan, mit papolsz már megint, ez nem nekem való.»

»Pedig de jó volna, ha te is megszivlelnéd Isten Igéjét! A jó Isten de megsegítene!»

»Nekem nem kell az Isten segítsége, inkább te segíts rajtam és adj egy koronát kölcsön, egyébre nincs szükségem. Adod, vagy nem adod?»

»Adom, itt van! De gondold meg, hogy a széles uton jársz s gondold meg azt is, milyen lesz a vége? A szorgalmas munka, becsület, igyekezet...»

»Csak ne is folytasd tovább, mert sógorom jut eszembe, aki hasonlóképen létkéztet.»

»Örülök, hogy oly sógorod van, aki a jóra int, a keskeny utra hívogat.»

»No hiszen, szép sógor, szépen int. A hugomtól pénzt kértem s mert nem adott, hát gorombáskodtam vele, a sógorom ezért kidobott.»

»Hát Jóska, miért kölcsönzöl pénzt, mikor azt becsületes munkával is megkeresheted?»

»De ha nincsen szerencsém?»

»Szerencse? Nem szerencse kell, hanem akarat, köteleességtudás, munkakedv, szorgalom.»

»Kérlek, ne folytasd már, elég volt a jóból, tartsd meg magadnak a bölcsességedet. Megyek már, mert még összekoccunk.«

»Kár, hogy nem hallgatsz a jó tanácsra s vakon rohansz vesztedbe.«

»Szervusz.«

»Szervusz.«

(25 évvel később.)

»Apuka, apuka, már megint itt van az a csunya bácsi s koldul, azt mondja, hogy ismer téged.«

»Jól van, kis fiam, mond meg neki, hogy kerüljön beljebb.«

»Már mondtam neki, de azt mondja, hogy cipője nagyon sáros, nem akarja a szőnyeget beszároznia.«

»No jó, akkor majd én megyek az ajtóhoz.«

»Kicsoda ön, hogy azt mondja, hogy ismer engem?«

»Nem csodálkozom, András ur, hogy ön nem ismer engem, hisz én sem ismerem már magamat.«

»Ez a hang, de ismerős, hol is hallottam. Kérem, kerüljön beljebb.«

»Nem, nem, András ur.. Így nem léphetek az ön palotájába. Inkább adjon egy koronát, hogy valami enivalót vegyek, mert kínoz az éhség.«

»Csak lépjen be kedvesem, ez nem palota, csak tiszta ház.«

»Huszonöt évvel azelőtt ön jó tanácsokat osztogatott nekem. Oh, bár fogadtam volna meg akkoriban, úgy nem jutok ennyire!«

»Hát kicsoda ön tulajdonképen?«

»A Balázs Jóska vagyok.«

»Lehetséges? Te vagy az, Jóska? Borzasztó, milyen állapotban vagy!«

»Oh, András ur, a mostoha sors, a mostoha sors! Így van ez már ezen a világon! Ön ur, én koldus vagyok! Rossz csillagzat alatt születtem!«

»Dehogy a rossz csillagzat az oka nyomorúságnak, Jóska! Látod, nekem sem sült galamb módjára jött a házam, hanem szorgalmas munka, takarékoság, józan s hívő élet által. Emlékszel még rá, hogy mit mondtam neked ezelőtt 25 évvel?«

»Még jól emlékszem mindenre. De ne beszéljen többet erről. Rajtam már mi sem segít. Inkább adjon egy koronát!«

»Jóska, én szeretnék másképp segíteni rajtad, mint egy koronával. Tisztességes ruhát adok rád, csak kerülj már beljebb! Ha egy koronát adok, azt rögtön eliszod. Igérd meg, hogy jó viseled magad s én segítek rajtad. Még nem késő, hisz még csak 45 éves vagy.«

»Nem ígérhetek semmit, kedves András. Engem a sors üldöz s már csak olyan leszek, mint amilyen vagyok. Nem kötöm le magam, nem teszek ígéretet s nem fogadok el tanácsot senkitől. Adjon inkább egy koronát, hogy elmehessek.«

»De Jóska, hát fogadd el a jó szót s jó tanácsot, miért akarsz erőnek erejével a széles úton megmaradni?«

»Nem arra születtem, hogy palotában lakjak. Nekem itt nincs helyem. Adjon egy koronát!«

»Talán valami otthonba, vagy szanatóriumba akarsz inkább menni, mint az én hajlékomba?«

»Dehogy akarok. Ott nem szabad in-
nom. Már pedig az ivás még az egyedüli vigaszom! Legalább elfelejtem gondjaimat! Adján már ide a koronát, hogy elmenjek!«

»Házamban helyet adok neked, vagy egy szanatóriumba is felvétetek s szívesen fizetek érted, de itatra semmit sem adok. Jöjj hozzám, Jóska, még ember lehet belőled. Emlékszel még a bibliára s a tékozló fiura?«

»Hát azért menjek be hozzád, hogy megint prédikálhass nekem? Nem megyek. Adján a koronát, hogy már távozhassak!«

»Oh, szegény Jóska; milyen elvakult is vagy! Jöjj be s nálam jó dolgod lesz, még rendes ember lesz belőled a jó Isten segítségével.«

»Butaság. Engem a sors üldöz.«

»Dehogy üldöz. Az nem igaz. Te eddig mindig megvetted azokat, akik javadat akarták. Azt tetted mindig, amit most is teszel: ellentálltál Isten hívó szavának s nem hajóitál atyai kegyelmére. Magad vagy az oka nyomorúságnak, züllésednek. Intés, kérés, szerető jó tanács ellenére a széles úton akarsz haladni. Nagyon sajnállak, ám, ha szerető, hívó és marasztaló szavamra nem hallgatsz, bele kell buknod az örvénybe, melybe önként rohansz. A széles út végén — ott vár a kárhozat! Szegény, szegény Jóska!«

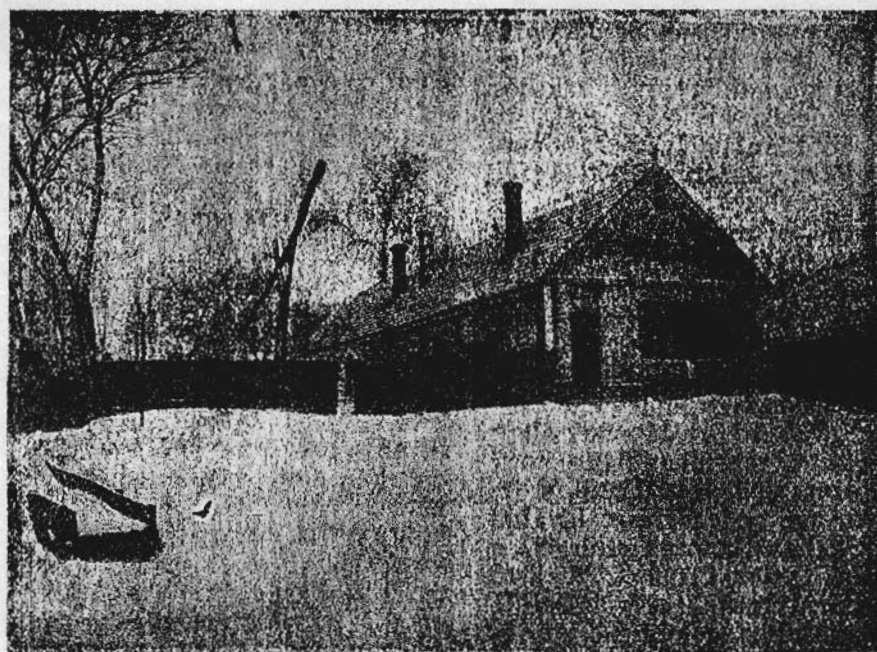
»Der Kinderfreund«-ból.

W. J.

====

Jézus azt tanítja, hogy azok a jócselekedetek és szavak, melyek nem a szívnek igaz természetéből és minőségéből fakadnak nem igazán jók.

Elég bátor vagy-e arra, hogy teljesen Isten kezeibe tedd le életedet, hogy ő azt felhasználja bárhol is, ahol ő akarja, bármily áldozatba kerül is?

A györkönyi gyülekezet.

(Képünkhöz.)

Tolna megyében közel Pakshoz fekszik Györköny községe, melynek lakosai sváb lutheránusok, de mindnyájan jól beszélnek magyarul is. 1921. május 29-én 13 próbatag felvételével alakult meg a methodista gyülekezet. A tagok száma azóta, ha lassu is, de állandó szaporodást mutat; különösen mióta rendes prédikátort kapott a gyülekezet Baumann Emil személyében, ki Baselben a híres svájci misszió-intézetnek volt jó növendéke. Ez a missziói intézet egyházi intézet. Ennek dacára, hogy növendékei a történeti egyházak iránt barátsággal viseltetnek, a történeti egyházak tagjai sokszor üldözik. A györkönyi methodistáknak is meg kellett ismerniök azt, hogy a »tanítvány nem több, mint a Mester«. Ha Jézust szidalmazva megdobálták kövekkel, ugy a györkönyi methodistáknak is meg kellett tapasztalniök azt, hogy az emberiség Jézus születése után 2000 évvel is megdobálja még kövekkel a Krisztus követőit s ezzel fényes bizonyítványt állít ki a hívőknek arról, hogy ők nem tartoznak már e világhoz! A kődobálás egyuttal szomorú bizonyítvány a vallási türelmetlenségről. A szóbeli guny és apróbb üldözések után jöttek a kövek. 1922. december 26-án éjjel 12 órakor először verte be a vallási türelmetlenség a prédikátor hálószobájának dupla ablakát s egyuttal az imaterem két ablakát. A gyülekezet a legelső istentiszteleten térdelve kérte az Urnál a tettesek számára való bocsánatot s meg-

adással viselték a szóbeli üldöztetéseket. 1923. május havában, míg a prédikátor hivatalos uton járt — gyűlöletteljes kezek kitépték veteményes kertjének káposzta s egyéb elültetett s már szépen fejlődő palántáit s kidobták az utcára az árokba. A fiatal, svájci származású prédikátor pár, bár csodálkozott azon, hogy hazánkban, rendezett viszonyok közt ez hogyan lehetséges, mikor a községnek ellenőrző közegei is vannak, csendesen türe a törvényellenes molesztálást s megkárosítást. Dacára a vallás szabad gyakorlatáról szóló törvényeknek, mégis megisméltődtek a támadások és válásüldözések. 1923. november hó végén megint betörték jó nagy kövekkel a prédikátor lakás két nagy dupla ablakát. A szobában akkor pesti, németországi s svájci testvérek tartózkodtak s a fiatal prédikátorné gyermeke ott aludt a gyermekkoscsiban, de Isten megóvta ugy az alvó gyermeket, mint a hat felnőttet, hogy sem a berepülő téglák, sem a szobában szerre repülő ezer meg ezer éles üvegszilánk nem tett kárt senkiben. Ennek a brutális s szinte életveszéllyel járó támadásnak, éjjeli csendháborításnak s magánlaksértésnek híre mint futótűz terjedt el a községben. Megütközés és felelősségrevonás helyett — káröröm s gonyos mosoly. Így történhetett aztán meg legujabban 1924. október 26-án, mikor a methodista gyülekezet idei aratási hálaünnepét tartotta, hogy az esti istentisztelet után este 10 órakor megint betörték a prédikátor hálószobájának ablakait, ahol most már két gyermek fekszik a szülőkkel. De emberéletben most sem történt kár. Csak

annyi történt, hogy a kislehető prédikátort, akit a másik szobában tartózkodó budapesti bibliatársulat igazgatója ugyancsak követett, hogy megnézzék, kik a tettesek, az udvaron lesben állók valamelyike hatalmas husággal megütötte s aztán elfutott az éjsötétjében.

Erre a nagyon elszomorító jelenségre kell olvasóink figyelmét felhívunk, mikor a györkönyi imaház képét bemutatjuk. Az ott történő vallási üldözések egyúttal hü fotografiát mutatnak be bizonyos dolgokról és lehetőségekről, melyekről eddig csupa udvariasságból és keresztyén kiméletből hallgattunk; de mivel a fent kiírt dátumok alapján minden látni akaró megállapíthatja, hogy ott rendszeres, szervezett támadásról s igazgatásról van szó. amit ellenőrzésre hivatott felsőbb közegek hallgatólagosan eltűrnek, e helyen most szóvá kellett tennünk. Mi hívő methodisták azonban továbbra is követjük üldöztetésen, megvetésen s ködöbáláson is keresztül a sokaktól megvetett Jézus Krisztust.

W. J.

HIREK A NAGY VILÁGBÓL

Newyork nem mindennapi munkaterület a misszió számára. Aki a dolgokat nem látta saját szemével, alig tud magának az ottani viszonyokról képet alkotni. Dr. Jefferson, ki nemrég ült meg Newyorkban a Broadway Tabernacleban való szolgálatának 25 éves évfordulóját, erről érdekes képet ad. Azt írja, hogy Newyork sem ideális város a vallásos munkára. Monhatán (a sziget, hol Newyork szive fekszik) soha sem volt könnyű munkatér. A nagy város mindig kemény talaj az evangélium számára, de itt Newyorkban a nehézségek toronymagasságig nőnek. A munka itt annyira elcsüggesztő, hogy csak hívő és erős szívű egyének állhatnak meg. A lakosság mindig jobban és jobban elzsidósodik. 1898. óta több mint egy millió zsidó telepedett itt le. S így Newyork a világ legnagyobb zsidó városa lett. Itt több zsidót látunk, mint Jézus valaha látott. Itt van az új Jeruzsálem és mégis boldogtalanok. Az utolsó 25 évben 251 új zsinagógát építettek Monhatánban. Epp így özönlenek a róm. kath.-sok a városunkba. 70-ről 110-re szaporodott templomainak száma. Szigetünkön 36 evangélikus templommal van kevesebb ma, mint 1898-ban 56-ot kellett jobb helyre áthelyezni és 96 pedig megszűnt létezni. Ma még min-

dig 273 evangélikus templomunk van, de összesen 177.406 tagot számlál csak. De mit jelent ez a pár ember 2,269.874 főnyi lakosság között. 13 ember között csak 1 áll az evangélikus egyházzal összeköttetésben. A katolikusok száma 860.000.

Ehhez jön még a nyelvzavar. Az angol nyelvet csak 111.000 ember ismeri el anyanyelvének, 200.000 a németet, 295.000 ir származású, 430.000 olasz, vagy görög, 539 ezer héber arabs. Mára Newyorkban kétszer annyi nyelvet beszélnek, mint Jeruzsálemben a pünkösdi ünnepén. Itt kétségtelen nagyobb a nyelvzavar, mint a bábeli torony építésénél. A keresztyén lakosság a rossz viszonyok következtében a város külső szélére húzódott, míg az ő helyét az orosz-lengyel katolikusok és zsidók foglalták el, és így a visszamaradt keresztyéneink a legszomorubb helyzetbe jutottak. Sehol a világon nincsen más olyan hely, hol a házak annyira ég felé merednek, mint itt, sehol sincsen annyi lárma, sehol annyi »világ«, mint Monhatánban. Talán itt van az a hely, mely legkevésbé alkalmas az emberek lelkéhez beszélni, talán a legreménytelenebb hely az emberek gondolatait Istenre irányítani.

És mégis meg vagyok győződve, arról, hogy a földön nincsen jobb hely, ahol Krisztus életét és gondolatait hirdetni kell, mint itten. Sokszor vigasztaltam magam azzal a gondolattal, hogy bizonyos mértékben hasonlítok Pál apostolhoz Efészusban. Azt írja a Korintusbelieknek, hogy két okból szeretne Efészusban maradni, először, mert ott Istentől egy nyitott ajtót kapott, másodsor, mert sok nehézségei vannak. Ez a nyitott ajtó jön először és azután csak a nehézségek. Sok ember először a nehézségeket látja és ezektől a nyitott ajtót nem is láthatják. A meg nem látott nyitott ajtó és a nehézségek elegek arra, hogy az ember megszökjön.

Nekünk itten nyitott ajtónk van, utat és eszközt kell találnunk, hogy a bevándorlónak a Krisztus zászlaját kitűzzük. A mi szolgálatunk nem hiábavaló és nem kételkedünk abban, hogy ő állított ebbe a felelőségteljes munkába. És mink is tudjuk azt, hogy ez a nagy város tönkre megy, ha nem ismeri meg Jézus Krisztust.

A külföldi prot. egyházak az európai prot. egyházak segélyezésére gyűjtést indítottak s igen tekintélyes összegeket juttattak már Európába s így hazánkba is. Érdekes a nemrég kiadott statisztikában felfedezni azt, hogy pl az amerikai methodista egyházak 1,091.899, azaz egy millió kilencvenegyezer nyolcszáz kilencvenkét dollárt adtak, míg a többi egyházak csak 287,655 dollárt!

A methodista egyházaknak ebből a nagy összeg pénzéből azonban a hazai methodisták csak egy igen picinyke morzsát kaptak — mert számszerint kevesen vannak — míg a methodistáknál nagyobb számban levő lutheránusok és reformátusok tekintélyesebb összegeket kaptak. Ezt nem azért említjük e helyen, mert talán fáj az arány, hanem, mert azt szokták a hazai methodistáknak szemére vetni, hogy amerikai dollárokból táplálkoznak; hát a történelvi egyházak miért fogadják el akkor a többnyire methodista eredetű amerikai dollárokat? Ugy látszik, hogy akkor, ha dollárokat kaphatnak a történelmi egyházak, akkor a methodisták is a »prot. egyház«-hoz számítanak, különben a gyakorlatban s bánásmódban csak »veszedelmes szekta«. O, oh, mit nem tesz a pénz!

Örülünk, hogy a methodista egyház evangéliumi szellemben jár el s nem nézi a szertetet gyakorlásánál azt, hogy ki milyen fajhoz s milyen felekezethez tartozik, hanem azt nézi: ki szorú a segítségre. Krisztus is így tett.

Kétszáz utas beleszült egy kigyulladt vonatban. Oroszországból borzalmas vasúti szerencsétlenségről hoz hirt a táviró. A Moszkva—ivanovi vasútvonalon egy személyvonat, melyhez petróleumos vagonokat is csatoltak, kigyulladt. A lángok az egész vonatot elpusztították s kétszáz utas, köztük sok gyermek elpusztult a vonatban.

A repülés történetében hatalmas jelentőségű esemény történt. — A németek által épített óriás Zeppelin léghajó, dr. Eckener kapitány vezetésével 79 óra 15 perc alatt átrepült Németországból Amerikába. Feleannyi idő alatt tette meg — természetesen leszállás nélkül — a hatalmas utat, mint a leggyorsabb járatu tengeri hajó, pedig viharokkal is kellett utközben küzdenie.

„Mindnyájan vétkezünk.”

Jakab 3. 2.

Egyetért-e Jakab apostol ezen kijelentésével a világi ember? Igen. Hát a hívő keresztényen aláírja ezt a megállapítást? Igen. Mégis mily nagy különbség van a kettő között! A világi ember gondolkodás nélkül vágja oda, hogy az egész természetes, hogy mindnyájan vétkezünk; míg a hívő ember mély fájdalommal állapítja meg, hogy ez, sajnos, így van, hogy még ő is vétkezik Isten parancsolatai ellen. A hitetlen ember nem is tudja hányszor, hol és mikor vétkezik Isten ellen; a hívő ember azonban égi világosságot kap arra, hogy megismerje nemcsak azt, hol vétkezett, hanem megismeri

azt is, hogy a bűnös indulatok szívéből erednek. Aki nem az Ur tanítványa, annak nincs is bűnbocsánata, aki az Uré, az tudja, hogy minden vétke a Jézus vérével betakarított. Aki nem Istennek a gyermeke, az természetesen látja, hogy vétkezik s újra vétkezik; de aki Istennek gyermeke, az Krisztus által győzelmet arat a bűn felett, hogy nem esik folyton és folyton egy és ugyanabba a hibába. Add át magad Jézusnak, ő megszabadít bűneidtől!

Mű—R.

A kispesti kézimunka iskola egyéves évfordulója.

Isten kegyelméből október 15-én ünnepelhettük kispesti kézimunka-iskolánk egyéves fennállását. Hogy mi indított bennünket ezen iskola megalapítására, azt néhány szóval szeretném vázolni.

Fiatallányok az iskolát elhagyva, sok esetben gyárakban keresik meg kenyerüket. Hogy ily módon biztosítják megélhetésüket és komoly munkához szoknak, ez helyes, de egészségük s még sokkal inkább erkölcsük sok káros hatásnak van kitéve.

Mi azonban Isten segítségével igyekszünk az iskolánkban dolgozó fiatal lányok számára olyan légkört biztosítani, mely nekik hasznos és üdvös.

A Szentírást rendszeresen olvassuk, az iskola könyvtárában a keresztény irodalom műveit olvashatják, azonkívül egészség-, háztartás- és neveléstani ismereteket szereznek.

Hála legyen az Urnak, aki átgigitt bennünket minden nehézségen s különösen a kezdet nehézségein. Sok türelemre, kitartásra volt szükség s hitünk nem egyszer kemény próbára volt téve. De annál nagyszerűbb volt azután látni, mily hatalmas az Ur segítsége, ha a próbát keresztényi módon megálljuk. A szomorúságot örömmre változtatta s dicsőítettük az Isten kegyelmét, mely nyilvánvaló volt közöttünk.

Kis ünnepélyünket egész szűk körben tartottuk, körülbelül huszonötön voltak jelen.

Az uzsonna kávé és kalácsból állott, melyhez az asztalt szépen megterítettük, virággal díszítve. A lányok énekeltek, szavaltak, két kislány bizonyágot tett arról, hogy az Ur Jézus meghallgatta imádságukat, midőn nagybeteg édesanyjukért és testvérükért imádkoztak.

Kézimunka iskolánk minden fiatal, tanulni szerető leányka számára nyitva áll; a tanítás ingyenes.

R. M.

„Sulamith.“

Németország egyik nagy városában, a »Bethesda« nevű kórház férfiak részére szolgáló sebészeti osztályán egy fiatal betegápolónő működött, Sulamith volt. A neve Aké csak egyszer is megfordult a »Bethesda«-kórházban, biztosan hallotta nevét. Majd az egyik betegápolónő, majd a másik érdeklődik utána, majd meg egy beteg hívja. Ha pedig a főorvos bejön a kórházba, első és utolsó szava biztos, hogy Sulamith testvére. A főorvosnak a jobbkeze, a felkész is nagyon becsüli, a betegek pedig egyenesen istenilik, miut valami magasabb lényt, Sulamithnak azonban csak egy kívánsága van: Mindenkinék szolgálni!! Eppen ezért szereti őt oly nagyon mindenki. Ő azonban ezt nem tudja, vagy nem akarja tudni, egyet azonban tud, hogy a maga erejéből a kedvességre és a szolgálatra képtelen volna. Ugy dolgozik, hogy még a súlyos betegeknek is kedvük támad felkelni az ágyból s Sulamithal együtt dolgozni. Olyan jó kedvű, hogy jó kedve a betegekre is átragad. Mi ennek a munkabírásnak s ennek az örömmek a titka? A betegek is sokszor kérdezték ezt tőle. Ilyenkor mindig a körteremben függő képre mutatott, mely a megfeszített Krisztust ábrázolta, alatta a felirással: **Eretted!!** Más titka nincsen, másból erőt nem meril!

Egy nap egy vérmérgezésben fekvő súlyos beteg hoztak Sulamith osztályára. Több napon át óriási fájdalmak voltak s a nővérnek is minden tudását s erejét igénybe kellett vennie, hogy kissé enyhítse a beteg fájdalmát. A beteg az első napokban nem is nézett az ápolónőre, de mikor napok múlva szüntek a fájdalmak, kíváncsi lett, hogy ki ápolja. Ugy látta, hogy ezt a nő egész joggal »testvére«-nek szólíthatná, mert látta rajta, hogy ugyanannak a népnek a leánya, amelyiknek ő a fia. Ő pedig zsidó volt. Mindig irtózott keresztlyen kórházról, de mivel zsidó kórházba nem vehették már, beletörődött, hogy a »Bethesdába« vitték. Mikor az ápolónőről látta, hogy az is a zsidó nép tagja, egyrészt igen megörült, de viszont el is szomorodott, mert fájalta azt, hogy ez a kedves lélek, ez az irgalmas szívű, angyali jóságu nő, miért hagyta el népeinek vallását. Szerette volna megkérdezni Sulamithtól, miért tette ezt, de még sem volt elég bátorsága. De két nap múlva maga Sulamith szólította meg ekképen a

betegét: »Ön, nemde, zsidó?« »Igen.« »Talán bennem is felismerte már azt, hogy a zsidó nép tagja vagyok?« »Igen.« »Midőn fájdalmaim megszűntek s először nézhettem arcába, tisztában voltam vele, hogy a kedves nővér is zsidó!!« »Ez a tapasztalata pedig, ugyebár, önt kellemetlenül érintette?« »Mindenesetre, habár ma már nem ritkaság, hogy a zsidó nép fiat és leányai elhagyják népük vallását, önt azonban, kedves nővér, jobban szerettem volna a mi népünk számára megtartani.« »Majd ha egészségi állapot megengedi, akkor igazodom eljárásomra; úgy is napról-napra javul, hát nemsokára lesz arra is alkalom.«

Pár nap múlva Sulamith a főorvos szobájába kérétt a beteg zsidó férfit, ahol számára már kényelmes ülőhely volt elkészítve.

»Nagyon kérem a kedves nővért, sziveskedjék közölni velem élettörténetét, nem pusztán kíváncsiság mondatja el velem e kérdést, hanem az a teheltség is szerepet játszik, hátha élettörténetéből nekem is lesz valami benső hasznom.«

»Ha úgy gondolja ön, akkor szívesen címpodom.«

Mikor 12 éves voltam, már magam vezettem a háztartást. Atyám mindazokban a dolgokban kitaníttatott, amikben a galíciai jobbmodu zsidó családok lányai-
kal taníttatni szokták. Német könyvek olvasása után látköröm bővült. Legkedvesebb olvasmányom mégis a zsidó-német biblia volt. Sokszor felkerestem édesatyámat a malomban, Darlowiceban, ahol a földbirtokos családjával is megismerkedtem. Ebben a családban megismertem az Újtestamentumot és még egyéb keresztlyen könyvet. A házi ur, igen buzgó, vallásos ember, sokszor elbeszélgetett velem ezekről a dolgokról. A német zsidó biblián kívül az evvel a családdal való érintkezés sokban hozzájárult, hogy Istent jobban és jobban megismertem. Akkoriban kezdtem Istent és az Ő igazságát komolyan keresni. Persze, minél jobban megismertem, az igazságot, annál inkább megborzadtam tőle; mert vágyat éreztem azután, aki azért jött e világba, hogy keresse azt, ami elveszett, hogy a bűnösökről levegye a terhet, hogy az igazakat, a jólakottakat is bűnbánatra hívja. De ahányszor közeledni akartam az emberiségnek ehhez a barátjához, megijedtem. Pár évre rá, édesatyám erősen megfázott s ágyának dőlt. Sohasem volt még beteg, de most tudta, hogy ez a betegsége halálos. Olyan nyugodtan beszélt haláláról, mintha valami egészen természetes dolog volna. Azt mondta nekem: »Fáradt vagyok s vágyódom már anyádhoz. Téged nyugodtan

1924

itt hagylak, mert derék gyermek vagy s az emberek szeretnek s te azt meg is érdemled.» Majd kérte, hogy hozzam a »Maabor Talbok« című beteges és haldoklók részére való imakönyvet. Az általa kikeresett részeket felolvastam neki, erre elbucszott tőlem s meghalt. Két bátyámat hazahívtam s eltemettük atyánkat.

A »Schuwar« (hét gyásznapi) után a »Rosch-Kahal« (gyülekezeti előjáró)-nak felesége átjött és felkért engem, hogy leányának, ki egy gazdag kereskedőhöz megy férjhez, egy közeli városban, legyen a társsalkodónője. Elfogadtam az állást s kis tulajdonomat bátyámnak adtam, ki »Schochet« (metsző) volt abban a városban. Ebben a városban még jobban megismertem a keresztyénséget s jobban is tetszett, mint az, amit eddig láttam és ismertem. Itt-ott egy-egy keresztyén prédikációt is hallgattam s mondhatom, nagyon megtetszett. Az itteni zsidóság cseppet sem vonzott, mert hiányzott belőle a vallásos érzés s az erkölcsi ideál. A zsidók nem tartották úgy a szombatot, mint azt kellett volna; viszont a keresztyének meg a vasárnapot. Nem minden keresztyén élt keresztyén életet. De akik igazi keresztyének voltak, azoknál olyan hiterőt s életet találtam, mint amelyet még a mi lengyel zsidóinknál sem találtam.

Igy éidegéltem egy ideig. Vágyódtam valami után s magam sem tudtam, hogy mi után. Olyan egyedülnek, elhagyottnak éreztem magam. Szerettem volna tisztán látni. Ekkor megbetegedett szolgálók. A »Bethesda«-kórházba került. Sokszor felkerestem s így alkalmam volt ezt a házat s lakóit s a benne lakozó szellemet megismerni. Így szerettem volna én is szolgálni, csupa szeretetből, egész önzetlenül. Ezért érdemes élni! Ezek voltak a gondolataim.

Egy nap azt kérdeztem az egyik ápolónőtől, mi az ő szeretének és munkávévének a titka? Azt mondta: Jézus Krisztus, aki maga a szeretet, s akinek az élete itt e földön nem volt más, mint szeretetből való szolgálat. Szolgált Isten dicsőségére, embertársai javára. »De hogyan tudta Ön ezt megtanulni?« kérdeztem. »Ima után!« Küzdöttem Istennel imában, mint egykor Jákob a Jabbok folyó mellett s végre győztem. Aztán az én bensőmben is megindult a küzdelem; sokáig tartott, nagyon sokáig. De aki őszinte, azt a jó Isten is megsegíti. Engem is megsegített. Nem volt egyéb hátra, minthogy a »Bethesda«-kórház főnöknőjéhez menjek további lelki gondozás céljából. Itt a kórház kápolnájában vallást tettem Krisztusról s beléptem próbanővérenek. Kérésre a »Sulamith« nevét adták, mert legfőbb óhajom, hogy Jézusnak a menyasszonya legyen életem végéig, hogy aztán az örökkévalóságban is nála lehessenek.»

»Látja, ez az élettörténetem; elmondtam, amint ön óhajtott, vajjon ezután elítél-e ön engem?« kérdezte a nővér megindultan. »Nem ítélem fel a kedves testvérnőt, inkább magamat ítélem el, mert nem tudom az Ön hitét megérteni, nekem nincs ilyen hitem!« »Akkor hát csak tegyen úgy, mint eddig minden becsületes kételkedő tette, még pedig sikerrel: Imádkozzék világosságért és hitért! Küzdjön úgy, mint Jákob küzdött s akkor éppen úgy fog győzni is, mint Ő győzött. Az, aki egykor Jákobbal küzdött, az nem más, mint az, aki ellen ti zsidók ma is küzdtek, Jézus a világ és Izrael Megváltója. De Ön már fáradt, majd elkisérem ágyához.« Ott magára hagyta a beteget, gondolataival s Istenével.

Zionsfreundból: W. J.

Funk M. superintendens, amint értesülünk, Amerikában igen szép számú meghívást kapott előadások tartására s igen nagy érdeklődést tanúsítanak az amerikaiak a magyar munka iránt. Funk testvér valószínűleg csak december közepén érkezik haza. Addig is a testvérek emlékezzenek meg róla s munkájáról imájukban.

Aratási hálaadó istentiszteletet tartott a nyiregyházi gyülekezet november 2-án, mely alkalommal a kápolna majdnem egészen megtelt olyanokkal, kik érezték, hogy nemcsak az idén bő mértékben adott földi javakért tartoznak hálával az Urnak, hanem a lelki javakért is, melyeket Isten Igéje révén nyertek, szintén nagy hálával tartoznak. Az ifjuság szavalatai és énekei emelték az ünnepi hangulatot. A hálaáldozat kített 10 millió koronát, amellyel a gyülekezet az aggodthonának rossz háztetejét javíttatja. Kálból is begyalogolt az ünnepélyre néhány ottani testvérünk.

A györkönyi gyülekezet október 26-án tartotta aratási hálaünnepélyét, mint a prédikátor jelenti. Ünnepélyükön a helybeli testvéreken kívül budapesti, nyiregyházi, borjádi s nagyszékelyi testvérek is voltak jelen, akik velük együtt örvendeztek. Náluk is szép kis összeg gyűlt össze a gyülekezet szükségleteire. Meglepetés is érte a kis türelmes csapatot, mert ez alkalommal a vallási türelmetlenség megint bevérte a prédikátorlakás ablakait. Ez a györkönyi methodásta gyülekezetnél szinte már nem is újság. De mégis különös, hogy a 20. században, mi-

OTAN

kor szentesített törvények biztosítják a szabad vallásgyakorlatot, téglákkal, bunkós botokkal bibliaolvasó, imádkozó, józanéletű, polgári kötelességeiket pontosan teljesítő békes polgárok imaházának s prédikátor lakásuk ablakait lehessen beverni, csak azért, mert »methodisták«. Különös, hogy felelőségre vonás nélkül lehet a »hivőket« vexálni, gúnyolni, üldözni s nekik anyagi károkat is okozni. A györkönyi methodisták a kődobálás és ablakbeverés dacára is összegyülekeznek Isten Igéjét olvasni, énekelni s üldözőikért imádkozni, ama jézusi mondat szerint: Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek!

A nagyszékelyi luth. templom elárvereztetelt 46 millióért, mint onnan értesítettek bennünket. Műhely lesz belőle. Hogy mi okból kellett azt a csinos kis templomocskát nyilvános árverés alá bocsátani s így az egyház és vallásellenes irányzatnak tápot adni a gunvo'ódásra s Isten hajlékának profanizálására, nem kutatjuk; de furesán érint minket hívőket egy történeti egyház ilyen eljárása, hogy akkor, amikor a methodista szabad egyház azelőtt 3 évvel istentiszteleti helyiségül megakart szerezni ezt a használaton kívüli luth. templomot, akkor a luth. egyház vezetősége a terv elől ridegen elzárkózott — s ma, három év múlva ime, nyilvános árverés útján »műhely« lesz a »luth. templom«.

Külföldön nem ritkaság, hogy egyik felekezeti eladja a másiknak templomát vagy kápolnáját, ha azon a helyen hívei elköltözködnék. Ott az a belátás vezeti az embereket, hogy istentiszteleti helyiség, maradjon mindig istentiszteleti helyiség, eltekintve attól, hogy luth. vagy ref. vagy baptista vagy methodista hirdeti benne Isten igéjét! Ha tényleg igaz a hír, sajnáljuk, hogy hazánkban egy luth. templomból »műhely« lesz.

Halottak napján a nyiregyházi gyülekezet énekkarával három óraker az alsó temetőbe vonult s ott istentiszteletet tartott s a jelenvoltaknak alkalmi röpiratokat osztogattak. Innen öt óraker a Morgó temetőbe mentek s ott is énekeltek s emlékbeszédet mondtak s röpiratokat osztogattak.

A miskolci gyülekezet tagjai halottak napján úgy a miskolci temetőben, mint a hejőcsabaiban szintén énekeltek, Isten Igéjét hirdették s röpiratokat osztogattak a kedveseik sírjához zárandókló embereknek. Imánk az, hogy az elhínt mag, keljen ki s teremjen gyümölcsöt az örökkévalóság számára.

A nyiregyházi gyülekezet az aratási háláünnepélyen négy kis gyermeket keresztelt, kiket szüleik hoztak bemutatni és felaján-

lani az Urnak s az ő segítségét és áldását kérni a rájuk bízott gyermekekre. A gyülekezet a boldog szülőkkel együtt örvendezett s velük együtt kérte a Mestert, aki azt mondotta: »engedjétek hozzám jönni a kisdedeket«, hogy testük s értelmük növekedésével, hívó szüleik jó példája nyomán, lépjenek Krisztus nyomdokaiba.

Kéretem. Mindazokat, akik még ezévi előfizetésüket nem fizették be, kérjük szépen, hogy legyenek szivesek erről meg nem feledkezni az év utolsó hónapjában s azt a szerkesztőség és kiadóhivatal címére: Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. beküldeni.

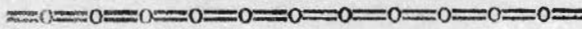
Akiknek az elmúlt évben a Békeharang baráti, lelki szolgálatot tett, azokat kérjük, hogy legalább még egy előfizetést szerezzenek családjuk vagy ismerőseik körében. Akik anyagilag oly szegények, hogy nem tudnak fizetni a lapra, azoknak ezentul is, mint eddig, nagyon szivesen megküldjük ingyen. de avval a kérelemmel, legyenek szivesek a lapot elolvasás után, ismerőseik körében tovább adni.

Aratási háláünnepély volt október 19-én Dombóváron és november 11-én Kaposszekcsőn. A dombóváriakhoz ismét átrándultak a kaposszekcsői testvérek, énekkarukkal együtt és szép énekükkel emelték az ünnepélyt. A délelőtti istentisztelet alkalmával urvacsoraosztás volt. Körülbelül 100-an jelentek meg, úgy, hogy az imaterem szomszédos helyiségeit is ki kellett nyitni. Ez a nagyon kicsiny és kizárólag igen szegény emberekből álló gyülekezetünk 500.000 koronát adott, az Ur oltárára. A kaposszekcsői ünnepélyére viszont elmentek a dombóváriak, döbrököziak, sőt voltak ott Ráckozárról és Bikalról is. A szép, nagy imate teljesen megtelt hívőkkel. Ugyanakkor busu volt Kaposszekcsőn és míg a több, »keresztények« a kocsmákban duhajkodtak és részeggé itták magukat, a mieink abban a kegyelemben részesültek, hogy az Urral lehettek együtt és hálát adhattak az egész éven át nekünk nyújtott s meg nem érdemelt sok jóért. Dacára, hogy kaposszekcsői testvéreink is a szegényebb osztályhoz tartoznak és a termés is gyenge volt az idén, mégis több mint két millió korona gyűlt össze az Ur oltárára.

Az aratási ünnepélyt a budapesti felsőerdősori magyar és a kispesli magyar gyülekezetben október 12-én tartották. A terem izlésesen fel volt díszítve az áldozati oltárra szánt gyümölcscel és egyéb virággal. Az ünnepélyt igehirdetésen kívül válaszos szavalások és énekszámok tették változatossá, nem volt hiány a bizonyágtévesében sem, aminek hallatára örömtől dagadt a kebel és szállt hálafohász az ég Urához

kegyelméért. A budapesti gyülekezet aratási összevétele a 2,500.000 koronát, a kispesti gyülekezeté az 1,079.000 koronát meghaladta. Az Uré a dicsőség, áldassék érte neve.

Ifjúságot ünnepély a nyiregyházi gyülekezetben november 16-án. Régen tervezte az ifjúság ezt az ünnepélyt, melyet szeretetvendégséggel kapcsolatban november 16-án megtartott az Ur dicsőségére. Gondos előkészülettel betanult énekek, szavaltok, párbeszéd hangzottak el a zsufolásgig megtelt, virágkoszorúkkal díszített kápolnában, hol a gyülekezet apraja-nagyja délelőtt 9-től délután 4-ig együtt örvendezett mint egy nagy család s együtt fogyasztotta el az egyszerű közadakozás útján asztalra került szeretetadományokat teával. Kedves vendégek is érkeztek ez alkalomra Miskolcra s Nagykállóról, kik velünk együtt örültek, hogy az ifju életet az Ur szolgálataiban tölthetik el s nem a bűnös világban. A nyiregyházi ifjúság ez alkalommal is bizonyosságot adott arról, hogy az Ur Jézus országáért akar munkálkodni s még sok ifjút és hajadont akar megnverni Jézus számára. Ez alkalommal felvétetett a gyülekezetbe 2 rendes tag és 4 próbatag.

1. Papok tükre.

Legyen, aki igaz pap,
Egész kicsiny s egész nagy!
Legyen lelke előkelő, mint egy királyi sarj.
De egyszerű és egyenes, mint egy béres
[nak;
[parasztnak!

Legyen hő, ki uralg maga fölött;
És ember, ki Istennel küzködött!
Legyen szent életnek jorrása;
S bűnös, kinek Isten megbocsáta!
Legyen ur saját óhaján;
De szolgálja más gyöngék baján!
Ne hajolják soha nagyok előtt;
De védje mindig a kis csüggedőt!
Legyen tanítvány szemben Mesterének;
De szellemharcban álljon ki vezérnek!
Legyen koldus, esdő kézzel szólva;
De hirtök is aranyát szétszórva!
Állja, mint Jérfi; a csatáretel;
De nő legyen a betegágy mellett!
Legyen öreg a nézésben;
De gyermek az elhívásban!
Legyen legmagasbba törő;
S a legapróbbra ügyelő!
Legyen mindig öröme kész;
De értsen but, ha sujt a vész!
Irigységtől messze essék;
Gondolatban fényeskedjék;
Beszédében igaznak tessék!

Legyen békének barátja;
De a lustaságnak átka!
Magában szilárdul álljon;
S egész másként, mint én, járjon!

Németből: Bernáth.

2. Papnek tükre.

Minden papnak jelesége,
Legyen oly ékszer-szekerényke,
Amelynek puha bársonyát
Felséges gyöngy ragyogja át!
Legyen az Urnak alázatos híve;
És urához mindig vidám szíve!
Örüljön láttán szolgáló, gyerek;
De rongyot, pelyhet, — azt is lássa meg!
Belegágnál nővérként szolgáljon;
A tulta rajta tisztán, csinnal álljon!
Vigyen napsényt boros helyekre;
Isten szavát ne soká keresse!
De azért sokat ne prédikáljon;
Illőbb dolog az csak Jérfi szájon!
Legyen ügyes inkább a tűzhelyen;
S imádkozzék magában szüntelen!
Istenáldás legyen a szegényre;
De hercegnők előtt se álljon félre!
Káromló nyelvre legyen a pecét;
Angyal szárnyát járadról vesse szét!
Éneklő ajkkal vigán beszéljen;
De rábitólról hallgasson mélyen!
Képet, könyvet, verset ne vesse meg;
Se fazekat, sem a gyerekfejét!
Kíváncsisága ne legyen kaján;
Finom szó zenjen tisztá padlaján!
Szíve, mint szekrény, ékszerrel teli;
Modora legyen szüzi, jegyes!
Anyai szelidség, de ne hideg szentség
Ömöljön arcán; s nagy bűnösök vétkét
Sejtelemszerűen saját szíve mélyén
Szemei keressék!...

Németből: Bernáth.

Mozi — izgalom — gyilkosság.

Miért irtam fenti három szó címnek, kitünik az alábbiakból. Évek óta nem voltam moziban, csak figyelem a plakátokon s az újságokban hirdetett mozi daraboknak címét s olvasom kritikájukat. Az ezerszámra bemutatott darabok közt, alig van egy évben 10 drb, amely igazán nemesítené az erkölcsöket s nevelne jóra. A legtöbb mozi darabnak nem is az a célja, hogy nemesít-

sen, neveljen, hanem hogy mulattassa a nézőket s a szenzációra éhes tömegeknek adjon naponta valami új, még eddig nem látott dolgot. A legtöbb mozidarab igyekszik a nézőket állandó izgalomban tartani s a darab menete úgy van beállítva, hogy az izgalom percről percre nő, míg végre valami durva drámai mozzanattal befejezéséhez közeledik s a nézőközönséget is az izgalom 5000 méteres magasságra emelte.

A természetből vett képek, vízfolyás, vízetés, fauszatás, gyufagyártás, szénégetés, vasöntés, üvegfúvás, vonatrobogás stb. már nem hozza izgalomba a mai nézőközönséget, azért nem is szerepel oly sokat a természet a maga kimeríthetetlen fenséges képeivel, hanem detektív-regények, betörések, lopások, gyilkosságok, revolver, mérge, szerelem, házasságtörés s raffinirozott kalandorfilmek vonulnak fel a mozivásznak s ezek hozzák izgalomba a nézőközönséget, különösen az ifjúságot. Az nem is meglekintésre érdemes film, amelyben legalább egy tucat házasságtörés nincsen s annyi gyilkosság, hogy a meggyilkoltak vérében lehet fürödni. Csak gondoljunk a Caesarina filmre, hol 13 férjet gyilkoltat még egy asszony.

En sok mai ifju s hajadon laza erkölcsét a mozi rovására írom. Sok betörésnek, lopásnak, gyilkosságnak a terve éppen a moziban bemutatott kalandorfilmek szemlélete közben fogamzott meg s utánoztatott a gyakorlatban.

Igy érthető meg csak annak a két amerikai dollármilliomos fiúnak egy harmadik dollármilliomos fiúnak elkövetett gyilkossága. A két gyilkos milliomos fiu neve: Leopold Nathan és Loeb Richárd. A meggyilkolt milliomos fiu neve Franks Robert. A vallatások s tárgyalások alatt a gyilkosok cinikus nevetéssel közömbösen azt felelték arra a kérdésre: hogy miért gyilkoltak? Mert egyszer igazi izgalmat akartak átnekik nagyon unalmas, nagyon mindennapias volt, dacára annak, hogy egyetemi hallgatók s milliomosok voltak, kiknek rengeteg pénz s a világ minden élvezete rendelkezésre állott. Nekik izgalom, igazi, hátborzongató, borzalmas, testet, lelket izgató, nem mindennapi izgalom kellett. Ezért gyilkoltak. Az ember szinte meghökken e cinikus kijelentésre s azt kérdi: hova fog ez vezetni? Mi már látjuk s tudjuk, hogy hova vezet az erkölcsmentélyező mozidarabok évtizedeken át tartó romboló munkája. Mikor már a legizgatóbb kalandor, detektív, házasságtörő film nem tudja az idegeket felizgatni, akkor olyan izgalmat keresnek majd az emberek, mint a két amerikai milliomos fiu. A gyilkolás, az áldozat hörgése,

haláltusája, védekezése, segítség kérése, aztán a menekülés, az eltussolás, a felelősségre való vonás, az elfogatás, a bírósági tárgyalás, az tudja már csak izgalomba hozni az elnyűtt, az elpettyűdt, a degenerált idegeket. Oh, bomlott kor, oh bomlott erkölcsök!

Elfog az undor, mikor azt olvasom, hogy a két gyilkost egyes amerikaiak szinte ünnepelték s virágokat, sőt szerelmes leveleket küldtek nekik s szinte azt követelték a független bíróságtól, hogy ne ítélje őket halálra. Visszataszító jelenség, mikor a tömeg mintegy a gyilkosokkal egy nivóra helyezkedve, ünnepli őket s mellettük tüntet. Nagy erkölcsi züllés jele ez, akár csak mint annakidején, mikor az anyagyilkos Haverda Máriát a közönség virágokkal halmozta el. Mi jól értjük a mai kor anyagi gondolkozásu, az élet örömeit és izgalmait habzó gőzű gyermekét; a gyilkosok éltetésével, virágokkal való elhalmozásával, mintegy ki akar bujni a felelősség alól, s az alóla megdönthetetlen törvény alól: Aki mit vet, azt aratja; aki a testbe vet, a testből arat veszedelmet. A mai kor gyermeke ezzel a hűnösök melletti tüntetésével mintegy meg akarja nyugtatni a maga vádoló lelkiismeretét, mert érzi, hogy az ő lelkét is nem egy bűn mázsányi terhe nyomja. Szeretné a virágokkal s a szerelmes levelekkel azt bizonyítani, hogy nincs bűn s hogy az izgalom keresése nem is oly borzasztó vétség.

Oh, nekem az olyan ifjúság, melynek a legizgalmasabb kalandor film, házasságtörés, bikaviadal, vérontás, betörés, gyilkosság a legmegkívántabb öröme, nekem az olyan ifjúság nem garancia a jövőt illetően. Jaj lesz annak az országnak, melynek ilyen a virágja; jaj, jaj lesz annak a gyümölcse. Borzasztó lesz majdan az aratás, ami ilyen vetésből ki fog kelni. Pedig már ki kel ez a vetés, itt is, ott is, városban, faluban, ifjak s hajadonok közt, műveltek s nem műveltek közt — Európában s Amerikában.

Ugy fáj a lelkem, mikor látom, hogy az elemi iskola gyermekvilágának ezreit, a középiskolák serdülő fiainak s lányainak ezreit, továbbá a kaszárnyák még romlatlan fajúsi fiainak is ezreit hivatalosan vezetik a moziba s pénzért megmételtyeztetik a magyar jövő családapáit s családanyáit, megmételtyeztetik a magyar jövőnek családai s társadalmi életét. Ugy szeretném, ha hatalmamba állna, Toldi Miklós módjára, egy hatalmas vendégdallal a kezemben oda állni hazánk minden városi és falusi mozijának bejáratához s a moziba siető gyermekseregeket, serdülő tanulófiukat s lányokat, derék nemzeti hadseregünk piros

pozsgás arcu, naiv fiait visszafartani a megfertőzött levegővel teli moziból való belépéstől. Szeretném mindegyik gyermeknek, ifjunak, hajadonnak, vitéznek azt mondani: Szüleidre, jövő boldogságodra s szegény megcsonkított hazádra való tekintettel ne lépd át a mai mozi küszöbét. — Szeretném nekik azt mondani: fiaim, leányaim, nektek nem jó, ha idegeitek az izgasmas filmek által megrontatnak; a ti lelketeknek nem jó, a mocsárlázás levegő, a ti fiatal, romlatlan lelketeknek nem való az az erkölcs mételyző szenny, amely ott szemetek láttára lelketekbe hull. Szeretném nekik azt mondani: Ime, itt van a gyermekvilág, az ifjuság legeslegjobb barátja Jézus Krisztus, aki örül, ha a gyermek hozzá közeledik, ha az ifju, hajadon vele ismerkedik s egy egész életre vele egyesül. Ő azokat áldja, azokat segíti, azokat teszi igazán boldogokká, akik őt szeretik, őt választották Mesterüknek. Oh, hazám gyermekvilága, hazám jövőjének reménye, te mindkét nembeli ifjuság, szíveled meg, szeretetből adott atyai jó tanácsomat, saját érdekedben, a te, valamint édes magyar hazánk szebb jövőjének érdekében: ne lépd át a mai mozi erkőcsrontó küszöbét, hanem fogadd életed vezérének, Mesterének a Jézus Krisztust, aki egyedül tud üdvözíteni, boldogítani.

W. J.

Beszámoló a budakeszi gyermeknyaraltatási akcióról.

Istennek legyen hála kegyelmes segítségért az elmúlt nyáron. A sokféle nehézségen, mellyel meg kellett küzdeni, átszegt az a tudat, hogy Isten velünk van s meghallgatja imádságunkat.

Ezen a kedves helyen két hónapon keresztül nyaraltak a gyermekek. Hangos volt a játszólér, ahol a gyermekek homokból építettek házat, istállót, boltot, imaházat.

Julius hónapban volt új ebédlőnk felavatásának ünnepélye, mely alkalommal szeretett püspökünk, dr. Nuelsen itt volt közöttünk s ünnepélyesen átadta az épületet rendeltetésének. Ez alkalommal a gyermekek szépen énekeltek, egy kis fiu szavalt, néhány ügyes leányka és fiu tornászott.

Egy kedves svájci testvér felajánlotta segítségét, hogy szeretne valamit tenni a magyar gyermekekért. Kívánjuk, hogy az Ur áldja meg és segítse őt jó szándékában.

Voltak gyermekek, akik több mint öt kg.-ot híztak. Tettünk kirándulásokat Máriamakra, az Erzsébet kilátótoronyhoz. Utközben énekelünk a Hallelujából, Hozsannából.

Az egész nyaralási időny alatt nem fordult elő nagyobb betegség vagy szerencsétlenség, mert az Ur Jézus maga őrködött felettünk.

Egyes gyermekek komolyan megigérték az Ur Jézusnak, hogy átadják Neki szívüket. Ezen gyermekek összejöttek egymás között a Bibliát olvasni, imádkozni. Beismerték, hogy bűnösök s kérték az Ur Jézust, hogy tisztítsa meg őket bűneiktől.

A nagyobb leánykák egy kicsit kézimunkáztak, segítettek a konyhában főzeléket, zöldséget tisztítani; ebédnél, vacsoránál asztalt teríteni,

Egy alkalommal a fiuk sátrat építettek zöld lombokból, belül szépen berendezték, kívül pedig virágokkal díszítették.

Többször kimentek az erdőbe virágot szedni s azután a virágokat csokorba szedve, elhelyezték az ebédlőben és a szobákban.

Ha reggel felkeltünk, már rendszerint a napsugár üdvözölt bennünket, a madárkák énekeltek s a kedves táj oly lélekemelőleg halott reánk, hogy ujjongott szívünk Isten nagy szeretetének láttára, mellyel körülvevett bennünket. Hálával telt el szívünk, midőn az Ő végtelen jóságát szemlélhettük a bennünket körülvevő természeti szépségekben, a szeretetteljes atyai gondoskodásban, melyben testünket, lelkünket részesítette napról napra.

Egy szép emlékekkel gazdagabban tértek haza a gyermekek otthonukba. Tiszta hegyi levegő, napfény, jó, bőséges táplálék, tiszta-ság szolgált testüknek, Isten Igéje, imádság pedig lelküknek javára.

Kívánjuk, hogy az Ur őrizze meg és gyarapítsa bennük azt a jót, amit Tőle nyertek ezen a helyen.

Rémay Mária.

1. *hétfő*: 53 zsolt. Kol. 124—29. Bizony jó Izraelhez az Isten, azokhoz, akik tiszta szívűek. 73. zsolt. 1. Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok. II. Kor. 8., 9.
2. *kedd*: És. 66., 1., 14., 22—24. Kol. 2., 1—10. Én népem! Emlékezzél csak, hogy megismerjed az Ur igazságos cselekedeteit. Mik. 6., 5. Mint világosságnak fiait, úgy járjatok, mert a világosságnak gyümölcse minden jóságban és igazságban és valóságban van. Ef. 5., 9.

3. *szombat*: Fil. 1., 1—10. Kol. 2., 16—23. Utait láttam és meggyógyítom őt; vezetem őt; és vigasztalást nyújtok néki és gyászolóinak. És. 57., 18. Minden amit nékem ad az Atya, én hozzáj jön. Jak.
4. *csüt.*: Fil. 1., 12—30. Kol. 3., 1—11. Oh Isten, te tudod az én balgatagságomat és az én bűneim nyilván vannak te előtted. 69. zolt. 6. Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert az ő cselekedetei gonoszok valának. Ján. 3., 18.
5. *péntek*: Fil. 21—23. Kol. 3., 12—25. Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk, 90. zolt. 12. Mert mikorpen egy embernek engedelmessége által sokan bűnösökké lettek; azoképen egy engedelmissége által sokan igazokká lesznek. Róm. 5., 19.
6. *szombat*: Fil. 2., 14—30. Mal. 3., 19—24. Az Ur, az Ur, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelemes a haragra, nagy irgalmasságu és igazságu, aki irgalmas marad ezer iziglen; megbocsát hamisságot, vétkeket és bünt: de nem hagyja a bűnöst büntetlenül. II. Moz. 34., 6—7. Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiu, aki az atya kebelén van, az jelentette ki őt. Ján. 1., 18.
7. *vasárnap*: Luk. 21., 25—36. Róm. 15., 4—13. Én, én vagyok, az Ur, és rajtam kívül nincsen szabadító! És. 43., 11. A mi urunk Jézus Krisztusunk eljön majd, hogy megdicsőíttessék az ő szenteiben és csodáltassék mindazokban, akik hisznek ama napon. II. Tes. 1., 10.
8. *hétfő*: 56. zolt. Kol. 4. Békességet szereztem tehát néked minden ellenségeidtől. II. Sám. 7., 11. Azért jelent meg az Istennek fia, hogy az ördög munkáit lerontsa. I. Ján. 3., 8.
9. *kedd*: Fil. 3., 1—11. I. Tes. 1. A te parancsolataidnak utján járok, ha megvigasztalod az én szívemet. 119. zolt. 32. Ó a mi békességünk. Ef. 2., 14.
10. *szombat*: Fil. 3., 12—21. I. Tes. 2., 1—12. Kőfalaidra, Jeruzsálem, őrizőket állítottam, egész nap és egész éjjel szüntelen nem hallgatnak; ti; kik az Urat emlékeztetitek, ne nyugodjatok! És. 62. 6. Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne mi általunk: a Krisztusért kérünk, béküljenek meg az Istennel. II. Kor. 5., 20
11. *csüt.*: Fil. 4., 1—7. I. Tesz. 2., 13—20. Az Ur megörzi az alázatosokat; én ügyefogyott voltam és megszabadított engem. 116. zolt. 6. Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadják őt be, valakik pedig befogadják őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek. Ján. 1., 11—12.
12. *péntek*: Fil. 4., 8—23. I. Tesz. 3. Kicsoda ez a dicsőség királya? A seregek Ura, ő a dicsőség királya. 24. zolt. 10. Tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye. I. Ján. 3., 5.
13. *szombat*: Luk. 1., 5—25. Dan. 5., 1—12. Ti láttátok, hogy hordoztalak titeket vaszárnyakon és magamhoz bocsátottalak titeket. II. Móz. 19., 4. Mert az ő alkotása vagyunk, teremtvén általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk. Ef. 2., 10.
14. *vasárnap*: Máté 11., 2—20. I. Kor. 4., 1—5. Közel van, aki engem megigazit, ki perel én velem? Imé az Ur Isten megsegít engem, kicsoda kárhoztatna engem? És. 50., 8., 9. Ha valaki szomjuhozik, jöjjön. Ján. 7., 37.
15. *hétfő*: 57. zolt. I. Tess. 4. Megteremttem ajkaikon a hálának gyümölcsét. Békesség, messze és közel valóknak, így szól az Ur; én meggyógyítom őt! És. 5., 7., 19. Ez az élet megjelent és láttuk és tanubizonyságot teszünk róla és hirdetjük néktek az örök életet. I. Ján. 1., 2.
16. *kedd*: Luk. 1., 26—38. I. Tesz. 5., 1—11. Átkozott az a férfi, aki emberben bizik és testbe helyezi erejét, az Urtól pedig eltávozott az ő szive! Jer. 17., 5. Nem hagyott az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek. Ján. 8., 29.
17. *szombat*: Luk. 1., 39—56. I. Tesz. 5., 12—28. Mert kegyelmed szemem előtt van és hűségedben járok-kelek. 26. zolt. 3. Kövesd az igazságot, az Istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, a békességes türelést, a szelidséget. I. Tim. 6., 11.
18. *csüt.*: Luk. 1., 57—80. Zak. 1., 1—17. Légy bátor e földnek minden népe, azt mondja az Ur, és cselekedjete, mert én veetek vagyok. Agg. 2., 4. Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét. II. Tim. 1—7.
19. *péntek*: Préd. 1. Zak. 21—23. Uram tudtam, hogy te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmű és nagy irgalmasságu és a gonosz miatt is bánkódó. Ján. 4., 2. Mindnyájan elhajlottak egyetemben, haszontalanokká lettek, nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. Róm. 3., 13.
20. *szombat*: Préd. 2., 1—14. V. Móz. 18., 15—19. Magasztallak téged, hogy meghallgattál és szabadításomul lettél! 118. zolt. 21. Azért igyekeznünk is, hogy akár itt lakunk, akár eköltözünk, néki kedvesek legyünk. II. Kor. 5., 9.
21. *vasárnap*: Ján. 1., 19—28. Fil. 4., 4—7. Hogy láthassam választottaidhoz való jó voltodat és örvendezhessek néped örömeiben; hogy dicsekedjem a te örökséged-

- dell 106. zolt. 5. Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek és örökös társai pedig Krisztusnak vagyunk. Róm. 8., 17.
22. *hétfő*: 61. zolt. Zak. 3. És népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességhez. Ézs. 60., 3. És láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal. Ján. 1., 14.
23. *kedd*: Préd. 2., 15—26. Zak. 8., 1—8. Bálám pedig felele: Ha Bálák az ő házat arannyal és ezüsttel tele adná is nékem, ne kiághatom át az Urnak az én Istenemnek szavát. IV. Móz. 22., 18. Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértetbe meg törbe esnek és sok esztelen és káros kívánságba esnek, meiyek az embereket veszedelembé és romlásba merítik, mert minden rossznak gyökere a pénz szerelem. I. Tim. 6., 9—10.
24. *szerda*: Préd. 3. És 9., 5—7. Kérdősködjél még ma az Ur beszéde iránt. II. Kron. 18., 4. Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátá Isten az ő fiát, aki asszonytól lett. Gal. 4., 4.
25. *csüt.*: Karácsony I. nap. Luk. 2., 1—4. Tít. 2., 11—14. Tulajdonommá lesznek és kedvezek nekik, amint kiki kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt. Mal. 3., 17. Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa. I. Ján. 4., 9.
26. *péntek*: Karácsony II. nap. Luk. 2., 15—20. Tít. 3., 4—7. És megtudod, hogy én vagyok az Ur, kit akik várnak, meg nem szegyenülnek. Es. 49., 23. Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Ján. 3., 16.
27. *szombat*: Préd. 9, 1—12. Es. 63., 7—10. Avagy nem eleveníték-é meg minket ismét, hogy néped örvendezzen benned. 85. zolt. 7. Mert reménységben tartattunk meg. Rom. 8., 24.
28. *vasárnap*: Luk. 2, 33—40. Gal. 4., 1—7. Isten az én kősziklám és szabadulásom; ő az én oltalmam, azért nem rendülök meg. 62. zolt. 7. Kegyelem legyen, mind azokkal, akik szeretik a mi Urunk Jézus Krisztusunkat romlatlanságban. Ef. 6., 24.
29. *hétfő*: 62. zolt. Zak. 8., 9—18. Az Urnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Ur büntetés nélkül. II. Móz. 20., 7. Ezeket várván, igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben. II. Pé. 3., 14.
30. *kedd*: Préd. 11., 9—12., 14. Zak. 12., 8—10., 13., 1., 14., 8—10. Hogy megtér-

tettél-, megbántam bűneimet. Jer. 31., 19. De ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővelkedik. Rom. 5., 20.

31. *szerda*: 92. zolt. 121. zolt. Boldog embe az, aki nem jár a gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és a csufolódók székébe nem ül, hanem az Ur törvényében van gyönyörködése. 1. zolt. 1—2. Mert minden test olyan, mint a fű és az embernek minden dicsősége olyan, mint a fű virága; de az Ur beszéde megmarad örökké. I. Pé. 1, 24—25.

R. J. Budapest. Nagyon örülök, hogy ön megtalálta az Ur Jézust s hívő emberekhöz csatlakozott. A novemberi számban már hoztam igen sikerült fordítását. Állandó közreműködését kérem. Az Ur áldja és segítse további munkájában.

B. L. Malyásföld. A szép kis verset felhasználtam. Két helyen már el is érte a célját, mert vigaszt vitt a csüggedő lelkekbe. Ehhez hasonlót máskor is szívesen közlök.

B. L. Budapest. Köszönöm a szépen sikerült »Papok tükré«. Jelen számban már hoztam is. A kézirat még nem kész. Kérném kedves testvérem állandó közreműködését, mert az ön cikkei által lapunk irodalmi színvonalá nagyban emelkedik. Olvasóinknak pedig sok lelki gyönyöre van gördülékeny ver-
seiben.

J. F. Budapest. A röpiratok sok ezer példányban Ker. Könyvesház címére elmentek. Kérjed onnan s terjesszéd szorgalmasan. Nagyon sokba kerültek. Az anyagi veszteség azonban erkölcsi sikert jelent. Jól vagyunk. Ifjúságunk szépen munkálkodik a városban s a tanyákon.

K. K. Budapest. Cimedre 15 Békeharang és 15 Szent harc megy állandóan. Ha több kell, a Ker. Könyvesháznál kaphatsz. Ne csüggedj! Csak vedd a magot a kis gyermek lelkekbe és az ottani környékbeliek lelkébe. Ki fog kelni! A Liga legutóbbi gyűléséről s mi egymásról küldj pár tudósító sort.

Dr. W. F. Ugy elnémultál, se cikk, se levél. Pedig odalenn is csak olyan az élet, mint itt. Volna alkalom egy-egy jelenség fellett: »egyke« »alkohol«, »mulatozás« elmélkedni s a lap számára beküldeni. Tóbiásnak három példányban küldöm a lapot. Ha tény-

leg megkapja s szereti, mások közt terjeszti, akár 10 példányt is küldök. Az Ur veled!

Dr. Sz. A. Budapest. A mult számban elfelejtettem nyugtázni, hogy a miskolci kápolna részére szóló 100.000 K. t. *Mihalko* Ferencről, megkaptam s eljuttatom rendeltetési helyére. Nem lennél szives gyülekezetekben egyszer direkt Miskolc részére egy vallásos estélyt rendezni? Kérlek, tedd meg, hogy ottani testvéreink végre hajlékhoz jussanak. Itt jól vagyunk.

S. J. Dombóvár. Gyéren jönnek tudósításaid. Pedig tudom, hogy nálatok is mozog a föld. Küldj híreket, különösen Kaposvárról és Döbröközről. Gráci tudósításod még nem érkezett.

S. K. Dombóvár. A kis elmélkedés egy megfelelő alkalommal jön, most más cikkeket kell közölnöm. A képeket köszönöm. Multkorihoz hasonló hirszolgálatot nagy örömmel veszem. Esetleg saját életéből egy rövid bizonyágtételt a Szent harc számára.

L. J. Budapest. A vasárnapi iskola rovat részére bizony se augusztusban, se szeptemberben, se októberben, se novemberben nem kaptam tőled semmit; ugy, hogy más-honnan kellett ezt pótolni. Pedig ez a rovat tereád vár, hogy kitöltse. Hosszu tanulmányod szép, majd a husvétü időben hozom. Addig is küldj azonban cikket. Regényed mikor jelenik meg?

Dr. B. B. Budakeszi. A megnyitóbeszédet közöltem. Nem lenne szives kedves testvérem, egy szép ótestamentumi írásmagyarázatot közölni? Az iskolából eredő híreket is hálás volnék. Állandóan hat példányban küldöm a lapot. Remétem, hogy kézbesítik.

V. A. Szeged. A Békéharangra való előfizetést megkaptam. Köszönet érte. Kedves levelét is vettem. A felvilágosítást köszönöm, majd a jövő közleménynél már jellem is. Emittett könyvnek ki a szerzője? Kérném ezt velem közölni. Kérdéseire nagy örömmel fogok válaszolni, vagy levélben, vagy e lap hasábjain. Az önnel való ismeretségnek igazán örüök. Sorai olyan sok őszinteségről tanuskodnak. Híszem, hogy az Ur önt teljesen a maga számára tudja előkészíteni.

Szeminaristáinkat Frankfurtban kérem, küldjenek magukról s az ott folyó munkáról egy kis hírt a lap számára. Itteni testvéreink itt-ott szeretnének valamit hallani leendő prédikátorainkról s diakoniszáinkról!

M. J. testvérnek gyógyulást kívánunk. Imáinkban gondolunk óra és a többi testvérekre is. *A. Gy.* testvér felgyógyulásának örülünk.

HOL ÉS MIKOR TARTUNK ISTENTISZTELETET

Budapest, VI. Felsőerdősor 5 földsz. Vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet, d. u. 5 órakor bibliamagyarázat, kedd d. u. 5 órakor bibliamagyarázat.

Budapest, VI. Felsőerdősor 5. I. em. Vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet csüt. este 7 órakor bibliamagyarázat

Budapest, Országbíró-ut 12—14 Vasárnap d. u. 3 órakor istentisztelet, Szerda este 7 órakor bibliamagyarázat.

Kispesten, Nagy Sándor-u. 5 sz. Vasárnap d. u. 4 órakor istentisztelet, Kedden este 7 órakor bibliamagyarázat, Péntek este 7 órakor bibliamagyarázat.

Cinkota, Ehmann-telep 3. barak, 2. ajtó Vasárnap d. e. 10 órakor d. u. 5 órakor, Szerda este 7 órakor bibliamagyarázat

Nyiregyházán, Dessewffy-tér 10. sz. Vasárnap d. e. 1/2 11, este 8 Szerda és péntek este 8. Tégtagyar minden kedd este 8. Ószőlő minden csütörtök este 8.

Nagykálló Kiskut-u. minden vasárnap d. u. 4.

Miskolcz, Melinda-u 15. Minden vas. d. u. 4. szerda este 7.

Hejőcsaba minden péntek este 8.

Dombóváron, Bezerédi-u. 27. Minden vasárnap és péntek este 8 bibliamagyarázat.

Kaposszekcső Minden vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet. Szerda este bibliamagyarázat.

Kaposvár, Németh István-u. 2. Minden 2-ik vas. d. u. 4 órakor, csüt. este 8 órakor bibliamagyarázat.

Döbröközön. Minden második vasárnap.

Györkönyben kápolnában. Minden vasárnap d. e. 10 órakor, este 8 órakor istentisztelet, Szerda este 8 órakor bibliamagyarázat.

Nagyszekely. Minden második vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet

Borjád. Minden második vasárnap d. e. 10 órakor este órakor bibliamagyarázat.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház“ k. f. Szöveikezet Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.

A szerkesztésért felelős: WALLRABE-STEIN JAKAB. Kiadóhivatal: Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. szám.